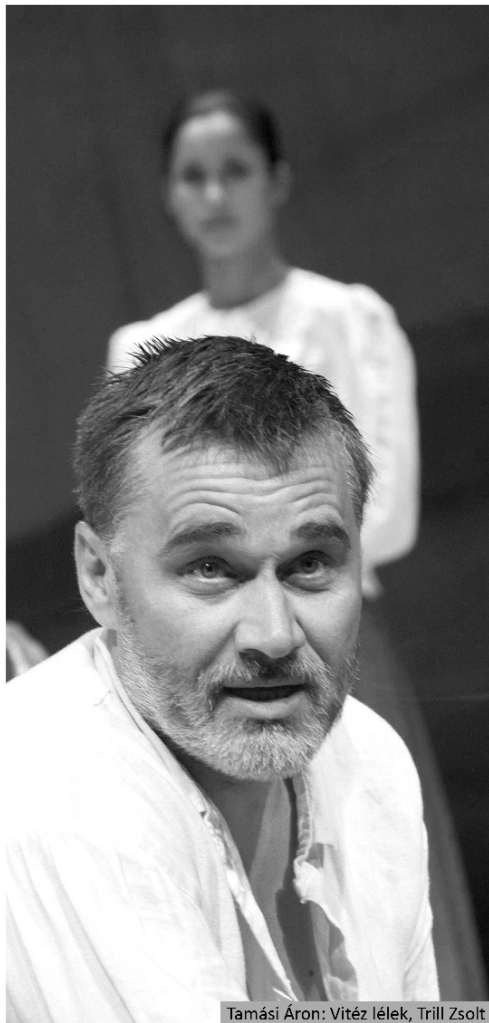

kisvárdai lapok

XXIX. évfolyam 3. szám – 2017. június 19. hétfő

Tamási Áron: Vitéz lélek, Trill Zsolt

Magyar
Színházak
XXIX. Kisvárdai
Fesztiválja

Amiért elmarad az előadás

A Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválja a XXIX. évéhez érkezett, jövőre tölti a harmincat, jubileumra készülnek a szervezők. Sok minden változott az elmúlt három évtizedben. Különböző elnevezésekkel illették, más szerepet töltött be a kezdetekben, és másat tölt be az utóbbi években. Fejlődött a fesztivál és vele a város. Idén mintha csak a város fejlődne.

Évről évre az éppen aktuális kormány jeles képviselője és a hivatalban levő polgármester nyitja meg a fesztivált, és megígérik a színházi infrastruktúra fejlesztését.

Ígértek színházat, de legalább olyan színpadokat és játszó helyeket, ahol nem sérülnek az előadások. Olyan színpadokat, amelyeken minden színház a legjobb előadását mutathatja be.

A politikusok és a városvezetők minden évben hangsúlyozzák, a fesztivál jelentőségét, a kultúra és ezen belül a színház megtartó szerepét, ösztönölnék a szép szavak és a még szebb ígérek. Idén a nemzeti fejlesztési miniszter szólt a színház jelentőségéről a magyar kultúrában. A polgármester, örömmel jelezte, hogy jövőre befejezik a Várszínház újjáépítését, és a Bagolyvárat. Addig viszont az esti előadásokat egy cirkuszi sátorban tartják – ezt már nem ők mondták, nem illett volna az ünnepélyes pillanathoz.

Idén elmaradt a nagyváradi Szigligeti Színház Maya című előadása, mert az ominózus sátorban a legalapvetőbb színpadi technika sem áll rendelkezésre. A váradiak nem jöttek, de az elmúlt években is maradtak távol színházak az áldatlan körülmények miatt.

Harminc év alatt sok minden változott. Idén még stadion is épül a városban, gyarapodnak a szobrok a köztereken, szépülnek az utcák és terek, újjávarázsolták a Művészetek Háza nézőterét, előtereit. Egyvalami nem változik Kisvárdán: továbbra is sincs a hivatásos színházi előadásokhoz, a színházhoz – ami, ugye, olyan fontos – méltó színpad. Szögezzük le: sem a méltó játszóhelyek hiánya, sem a fesztivál elszegényedése nem szervezők hibája, nem rajtuk múlik, nem őket terheli a felelősség. Talán jövőre – ebben reményeknek az ide érkező társulatok harminc éve.

Simon Judit

Egy évre való élmény Kisvárdáról

A következő évben kerek évfordulót ünnepel a kisvárdai fesztivál, a jubileumi visszaemlékezések viszont már ebben az évben elkezdődtek. A Beregszászi Illyés Gyula Magyar Nemzeti Színház művészei kiemelt vendégként vesznek részt a rendezvényen, arra is emlékezve, hogy a társulat alapító tagjai valaha innen indultak el országos és nemzetközi sikereik felé. Közülük Szűcs Nellit, Trill Zsoltot és RácZ Józsefet kértük visszaemlékezésre.

Trill Zsolt és Szűcs Nelli a Dekameronban - Beregszászi Illyés Gyula Magyar Nemzeti Színház, 2008

Szűcs Nelli: '89-ben kezdtük, majd '93-ban fejeztük be a kijevi tanulmányainkat. Ebből a négy évből másfél évig tanultunk a budapesti színművészetin. A kezdet Beregszászon nagyon nehéz volt, hiszen semmi nem jött össze abból, amit nekünk ígértek, azt mondták, lesz színházépület, kapunk majd lakást, de még színpadunk sem volt. A próbákat osztálytermekben, tornatermekben, mikor hol tartottuk. Amikor elkészültünk, kitűztünk egy napot a bemutatóra, amivel hol Ungvárra, hol Egerbe, vagy Salgótarjánba kellett menni. Úgy másfél év után bekövetkezett egy törés, mert a társulattól többen nem bírták ezt a nincstelen életmódot, és abbahagyták a pályát. Rajtam kívül maradt Trill Zsolt, Tóth László, Varga Jóska, Veress Ágota. Kristán Attila pedig stúdiós volt ekkoriban már nálunk. '94-ben vettek fel egy új osztályt, utánpótlásként.

RácZ József: Ebben kezdtem én...

Szűcs Nelli: Ők már szerencsésebbek voltak, mert színházba érkeztek meg a végzés után.

Ekkor csináltuk a Gylkosság a székesegyházban előadását. Addigra megkaptuk a mostani épületet. Aztán Varga Józsi és én nyertünk egy díjat Ungváron, és abból a pénzből két szoba átalakításával létrehoztunk egy ötven férőhelyes stúdiószínházat. Így lett otthonunk. Itt már azért komolyabb munkát tudtunk végezni.

RácZ József: Az iskolában Vidnyánszky Attila édesanyja tanított kicsi koromtól fogva, így kerültem bele ebbe az egészbe. Persze tudtam, hogy valami ilyesmivel szeretnék foglalkozni. '93-ban szólt Évike néni, hogy indítani fognak színészosztályt és Attila is válogat majd. Minket célirányosan már a beregszászi színházba „castingoltak”. Kevesebben is voltunk, mint Nelliék.

Szűcs Nelli: Igen, mert nálunk vagy ötszáz embert hallgattak meg Beregszászon, aztán Kijevbe már csak negyvenöten mentünk, és ebből került ki a végső tizenhat.

RácZ József: Attila nagyon trükkös volt, mert Kijevben azt

mondta, hogy Magyarországon nagyon szeretnének még egy osztályt, itt pedig fordítva, hogy az ukránok akarnak indítani egyet. A mi tizenhatunkból négyen nem fejeztük be, aztán egy ember Kijevben maradt, a többiek hazajöttek Beregszászba. Ugyanazokkal az anyagi nehézségekkel kellett szembe néznünk, mint az előttünk lévőeknek, úgyhogy nekünk sem ment könnyen a pályakezdés.

Jól tudom, hogy bent is laktál a színházban?

RácZ József: Ideiglenesen, tizen-négy évig...

Szűcs Nelli: Úgy kezeltük a színházat, hogy az a miénk az utolsó gombig. Kétszer sikerült megszerveznünk a Stalker Fesztivált Beregszászon, akkor például mi takarítottunk.

RácZ József: De nemcsak takarítottunk, hanem fűrtünk, faragtunk, a kulisszát megcsináltuk, a függönyöket mi raktuk fel. A beregszászi színházban máig az a technika van, amit mi magunk készítettünk.

Rác József a Tótékban - Beregszászi Ilyés Gyula Magyar Nemzeti Színház, 2004

Mit jelentett nektek Kisvárdá? Mennyiben tudtátok összehasonlítani magatokat más határon túli színházakkal?

Szűcs Nelli: Vizsgaelőadással jöttünk ide először, aztán úgy emlékszem, a Dekameron jelentette az átütő sikert. Nagyon jó hangulat volt, de hát fiatalok voltunk, mindennek tudtunk örülni. Később, amikor következő évben is jöttünk, akkor meg öröm volt, hogy újra találkoztunk a kollégákkal Kassáról, Komáromból, Erdélyből. Visszasírtam ezt az időszakot, amikor kicsit később már másabb lett a fesztivál, átalakult. Először még a világ kinyílását jelentette számunkra. Szinte gyerekek voltunk még a többi színházhoz képest, mi akkor kezdtük, ők pedig már komoly múlttal, más helyzetből jöttek ide.

Trill Zsolt: Nem beszélve arról, hogy mi nagyon másféle színházat csináltunk, mi nem beszédcentrikus színházat műveltünk, nagyon szabadok és bátrak is lehettünk sok tekintetben, nem függtünk senkitől, a tradícióktól sem. A mai napig másféle a színházunk, nagyon különbözünk nemcsak a többi határon túli társulattól, hanem a

magyarországiaktól is. Szerencsés időszakban kapcsolódtunk be a kisvárdai fesztivál életébe, mert akkor még csak pár éve ment, és igazából velünk együtt „járatódott be”, körülbelül az indulás után öt évvel volt a csúcspont. Azóta más lett minden. Addig viszont nagyon izgalmas volt, fontosnak érezte mindenki, hogy itt legyen. Jó volt a találkozás, itt akartak lenni a színházak. Csak itt láthatuk egymás előadásait, utána pedig tudtunk beszélgetni. Soha nem lehet persze őszintén beszélni egymás színházáról, de mi megpróbáltuk. Akkor nagyon jó időszakban járt Kassa, akkor kezdett feljönni Sepsiszentgyörgy, de itt volt Kolozsvár is. Barátságok szövődtek.

Szűcs Nelli: Méghozzá olyanok, akikkel bármikor ugyanúgy tudtuk folytatni. A város is nagyon befogadó volt.

Rác József: Emlékezetes figurákkal, mint például a lottós...

Trill Zsolt: Szerették az emberek a színházat Kisvárdán. Mindig teltházas előadások mentek. Ez nagyon egyszerűen mérhető, ha tele van a terem, jól megy a fesztivál, ha nincs, akkor nem. Ebben a kisvárosban ez egy hatalmas ünnep, ami a színházról szól. Azt hiszem, a pécsi fesztivál például éppen a sokasodó mindenféle programjaival kezdi elveszíteni a jellegzetességét. Ezt igazgató úrnak is mondtam már, de nekem az is tetszett korábban, hogy mertek kockáztatni. Szabadtéri színpaddal, ahol, ha esett, nem volt előadás. Ez adta a szépségét. Persze, tudom, hogy ez pénzkérdés is.

Szűcs Nelli: Mint ahogyan az is, hogy meddig vagyunk a fesztiválon. Nagyon jó volt, hogy kezdetben több napig is itt lehettünk, és láthattuk egymás előadásait. Egy évre való élményt raktároztunk el.

Melyek a legkellemesebb emlékek Kisvárdáról?

Szűcs Nelli: A Dekameron után kezdtek ránk odafigyelni, aztán jöttek sorban az itteni sikerek. Emlékszem, a Dorottya nagy tetszést aratott, azt kint, a bokrok között játszottuk, ráadásul én szülés előtt voltam nem sokkal. Rengeteg emlék köt ide, sok jó hangulat.

Rác József: Emlékszem, itt tűnt fel nekem először Mátray Laci, vagy láttam Szélyes Ferinéc egy egy jellegzetes mozdulatát. De nagyon sok ilyen pillanat volt, a kellemes esti kocsmázások, a beszélgetések.

Szűcs Nelli: Mi sokáig szinte itt nyaraltunk, nekünk Kisvárdá volt a riviera... fantasztikus hangulatokat, élményeket kaptunk ettől a fesztiváltól. Főleg a nézőktől, az itt lakóktól, akik vártak bennünket, meghívtak, szerettek, és remélem ma is szeretnek minket.

Ungvári Judit

Menekülés és lázadás

A stílus, a színpadi megszólalás módja került fókuszba a fesztivál első szakmai beszélgetésén, melyet Sztarenki Pál, a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház művészeti vezetője és Benkó Bence a k2 Színház rendezője vezetett. A szakmai fórumon a szemle két, az előző napon látott előadását, a Székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színház Roberto Zuccóját és a Szabadkai Kosztolányi Dezső Színház produkcióját, a Kapitalizmust elemezték a résztvevők.

A beszélgetés elején a Roberto Zucco előadás kapcsán főleg arról volt szó, vajon mennyiben tekinthető hősnek a címszereplő sorozatgyilkos. Az előadást rendező Zakariás Zalán azt fejtegette, őt elsősorban a kortárs darab szövege, nyelvezete fogta meg, amely költői erőteljes és agresszív is egyben. Tartalmi értelemben pedig a társadalom előli menekülés volt izgalmas, az, hogy a főszereplő nem képes ebben a világban létezni. A kérdező Sztarenki Pál és Benkó Bence is megfogalmazta kételyeit a címszereplő

figurával kapcsolatban, miszerint nem értik hogyan fogadható el egyáltalán az alakja. Zakariás Zalán szerint Roberto Zucco esetében az ölést nem morális tettként kell felfogni, egész egyszerűen a világba beilleszkedni nem tudó, kisiklott ember problematikája ez. A sorozatgyilkos figura, aki nem tetteiben hős, csak őszintébb a világnál. Kisebb vitát váltott ki az előadás stílusa, amit egyesek nem tisztáztottnak vélték. Ugyanakkor többen dicsérték a jelenetek realista kidolgozottságát, illetve drámaiságát, az erőteljes színészi játékot. Az azonosulás-nem azonosulás, hős-antihős problematika több alkotó szerint indokoltá teszi az előadás egyszerre realista és stilizált színpadi formáját.

A szabadkai Kapitalizmus izgalmas kérdéseket feszeget – vélték szinte egyöntetűen a szakmai fórum résztvevői. Az előadás szövegét író Zlatko Pakovićról kiderült, hogy újságíróként is erős társadalomkritikát fogalmaz meg az írásaiban, és elsősorban a kommunizmus, mint eszmerendszer foglalkoztatja, pontosabban az, hogy milyen új típusú baloldali választ lehet adni az

újfajta rabszolgasághoz vezető folyamatokra. Keszég László zsűritag-rendező szerint Paković globális vitát folytat a baloldalisággal, s lényegében a migrációs probléma, mint a kapitalizmus „mellékterméke” jelenik meg a produkcióban. Szóba került még az előadás stílusa, a provokatív elemek létjogosultsága. A kisvárdai program művészeti tanácsadója, Balogh Tibor kifejtette, az előadásban megjelenő patkányfeldolgozó manufaktúra grotesksége éppen abban rejlik, hogy miközben egyfelől felépítik, másfelől ellene ágálnak a szereplők. Ezután a résztvevők beszéltek még a szabadkai színház sajátos „lázdó” jellegéről, melynek határozott irányt ad Urbán András rendező. Az világos ebből az előadásból is, hogy viszont nemcsak ő képes ilyen „lázdó” színházat létrehozni ezzel a társulattal. Árkosi Árpád rendező kiemelte ezzel kapcsolatban, hogy a szabadkaiak hatalmas erénye a saját közegükkel való együttlétezés, mert ez a lázdó attitűd nem öncélú provokatív gesztusból, hanem valódi művészi problémafelvetésből fakad.

A Roberto Zucco főszereplője, Barabás Árpád beszélget Árkosi Árpád rendezővel

Jaj a következőnek!

Közhely, de igaz: nem a közvetlen felmenőink – az apánk vagy az anyánk – tulajdonságait hordozzuk elsősorban magunkban, hanem az egy, legalább még egy generációval feljebb lévő őseink külső-belső jegyeit örökljük. A kortárs lengyel író, Elżbieta Chowaniec Gardénia című műve talán épp ebből a közhelyből kiindulva négy nőgeneráción keresztül láttatja a tulajdonságok – drámáról lévén szó –, főleg a rossz tulajdonságok leszármazottakban elhalványuló vagy épp felerősödő jellegét, azaz az öröklődés dinamikáját.

A darab rendezője, Török Viola ezt a dinamikát pontosan értve a mű négy szerepét, a marosvásárhelyi Spectrum Színház színművészeire úgy bízta rá, hogy nemcsak az egymástól nagyban eltérő életkoruk képezi le a négy egymást követő nemzedék képviselőit, hanem a díszlet- és jelmeztervezővel, Takács Timeával együtt munkálkodva a jelmezeik is. Az egyébként mindössze két-három székkel álló színpadképen belül a „ruha teszi az embert”, ahol az 1920-ban született dédnagymama avított bűnjá, majd annak elvesztése egy, a történelem hányattatásait átélte, egykoron jobb sorsra érdemes embert tükröz, míg az ő lánya, a nagymama, aki 1942-ben látta meg a napvilágot, szürke és sematikus ruhájával a szocializmusban szocializálódást fémjelzi. Az 1962-ben született anya merész ruhája a rendszerrel és a felmenőivel szemben már lázadni merő nő magatartását szimbolizálja, hogy azután a negyedik generációt, az unokát képviselő lány élénk színű, ugyanakkor visszafogott öltözéke a későbbiekben szintén azonosíthatóvá válik az életszemléletével.

S valóban nem kell sokat várni, hogy a jelmezek mögül feltáruljon az ember: a négy nő sorsát

Gardénia – A marosvásárhelyi Spectrum Színház előadása

azonban nem önálló, egymástól független egységekben kapjuk meg – s ettől lesz rendkívül izgalmas a produkció –, hanem a felette és alatta lévő generációk „tükrében”. Am az adott „tükrör”, az életébe bennünket épp beavató illető lánya, anyja vagy nagyanyja, bár jelen van a színen, a mesélőmégsem ebbe a „tükrörbe” néz bele, hanem a nézők felé beszél. Akivel konfliktusa van, az mögötte ül és hallgat, és nem lép vele interakcióba.

Ez a megoldás két dolgot feltételez: egyfelől nagyon fegyelmezett színészi játékot, ahol a másik jelenlétét kizárva kell róla és ellene beszélni – s ebben a művészeknél nincs hiány, másfelől ennek a dramaturgiai fogásnak az eredőjét: azt, hogy a generációk képviselői elbeszélnek egymás mellett. Nem tud kialakulni közöttük a megfelelő párbeszéd, a konfliktusok tisztázásának a lehetősége, ami által a problémák simán továbbgyűrűzhetnek a következő nemzedéket képviselő emberre. Ezért lényeges, hogy nem a közvetlen felmenőink tulajdonságait hordozzuk magunkban, hanem azt, amit például az anyánk a nagyanyánkat utált. Például a nagyanyánk alkoholizmusát visszük tovább unokaként, azt a függőséget, amely annak idején, amikor kislány volt, az anyánk életét tette tönkre. Anyánk

alkohol ellen is kialakított életstratégiája, a munkamániája pedig nem bennünk, hanem a mi alkoholizmusunk elől szintén a munkába menekülő lányunkban jön újra elő. S ha még nem feszengenék épp eléggé a három idősebb nő kisiklott élete láttán, akik a könnyebibik utat választva a történelemre, a rosszal választott férjre, a nincstelenségre fogják elhibázott életüket, s az kiabáló módon fel sem merül bennük, hogy felmenőik rossz mintáit követve rontják el ők is az életüket - a szerző, s őt követve a rendező az öröklés dinamikájának részeként azt is élénk tárja, amikor valaki ráismer ezekre a mintákra, s szabadulni szeretne tőlük. A negyedik generációt képviselő unoka elköltözése, vallásosság válna, keresztényi megbocsájtása azonban nem tűnik ehhez eleendőnek: a másik három generáció egymást gyűlölő tagjai, bizarr módon az élők és holtak egyként fognak össze ellene, amikor „a családi szokásokon” változtatni akar. Mert micsoda dolog, hogyanem gardéniát akar az esküvői csokrába, sőt, esküvőt sem szeretne. S a fiatal nő mindezzel szemben tehetetlen. Engednie kell a felmenőinek, hisz a „vér” kötelezi. S jaj a következő,

Gyürky Katalin

„Hallgass a nevem, jussom a megvetés”

Kritika – Nagy Zoltán Mihály: *A sátán fattya*, Magyar Drámák Színháza, Budapest

A Magyar Színházak Kiszárdai Fesztiváljának kiszárdai nyitódarabja a Budapesti Magyar Drámák Színházának könyvadaptációja volt, Nagy Zoltán Mihály: *A sátán fattya*. A közel másfél óráos monodrámá Tarpai Viktória főszereplésével Árkosi Árpád rendezésében állt színpadra és hengerelte le a közönséget.

A sátán fattya a kiszolgáltatottság, a bánat és a gyász darabja. A történet a második világháború idején kezdődik és az orosz megszállás időszakának elején fejeződik be, miközben egyszerre több szálon futva mutatja be az eseményeket. Egyrészt megismerhetjük Tóth Eszter hányatott életének tragikus mozzanatait, kezdve a borzalmas naptól, amelyen öt muszka közrefogta és megerőszkolta. Eszter élete ettől a ponttól megváltozik, és elindul lefelé a kétségbeesés és meredek lejtőjén. „Megszakadt, valami elpattant bennem örökre.” Az előadás történetének és tanulságának még ma is van relevanciája. Habár napjainkban éppen nem az orosz katonáktól kell tartaniuk a fiatal lányoknak, sajnos, egyre növekvő tendenciát mutat azoknak a nőknek a száma, akiket molesztáltak életükben. A sátán fattya híven ábrázolja azokat a lelki folyamatokat, amin ilyenkor keresztülmennek. A büntudat, a szegény, a megalázottság és az undor gusztustalan egyvelegét.

Ez a történet a több problémát is felvet. Azon kívül, hogy bemutatja milyen hatással van egy ilyen esemény az áldozat érzelmeire, az élet szentségére vonatkozó megkérdőjelezhetőség, avagy megkérdőjelezhetetlenség ellentéte is felhívja a figyelmet. Az abortusz mindig is egy megosztó téma volt a társadalmakban, és *A sátán fattyának* sikerül kimondott állásfoglalás nélkül megmutatni az

érem mindkét oldalát és bemutatni mindkét oldal legfőbb érveit. Az abortusz ellenzői arra hivatkoznak, hogy minden élet szent, és ahogy az apa kijelenti a darabban is „Ölni bűn.” De érdekes-e egy még meg sem született embrió életéért tönkretenni egy lányt? Az abortusz támogatói azt mondják, hogyha az anya rajta kívül álló okokból esett teherbe, mint a darabban is, ha megtartja a kicsit, az rossz mind a gyermeknek, mind az anyának, hiszen van rá esély, hogy egy szeretetlennel kapcsolatban ragadnak életük végéig. Ennek eredményeképpen bekövetkezhetnek olyan szituációk, mint *A sátán fattyában* is: „Anyá voltam, anyai örömök nélkül.”

Az ezzel párhuzamosan futó történet a fiatalok elviszik katonának, akkor az egész falu együtt imádkozik minden egyes fiú életéért, várják őket haza. Ezért volt feldolgozhatatlan ezeknek a közösségeknek a második világháború lezárulta után az, hogy nem elég a háborús veszteség, de ehhez hozzájött a málenyikij robot, a munkatáborok kegyetlensége. *A sátán fattya* pontosan ábrázolja azt is, milyen katasztrófális helyzetet jelentett ez az otthon maradtak számára is. A drámai hatás fokozása érdekében Zanotta Veronika élőben énekelt és játszott gordonon. A

Tarpai Viktória

darab kevés díszlettel dolgozott: a színpadon különböző mintájú és nagyságú farönkök voltak elhelyezve, amelyekbe egy-egy arc volt faragva. Ezek a rönkök jelenítették meg a mű többi szereplőjét, valamint ezek elgörgetése jelezte a helyszín és jelenetváltozásokat. Tarpai Viktória hangját felváltva hallgattuk felvett anyagról és élőszóban. Ez a kis játék izgalmasabbá tette a darabot, egyszerre volt narrátor és főszereplő. Az előadás kellékkészletében, minden egyes tárgynak megvolt a maga szerepe. A gyertyák, a fekete könyv, az alma és a levél mind egy-egy sordíró eseményhez kapcsolódtak Eszter életében, melyeknek következtében egyre mélyebbre süllyedt a gondok és elkeseredettség mocsarában.

Tarpai Viktória szinte percek alatt magára irányította a figyelmet, megragadta a közönséget és nem eresztette. Alakítása bravúros, arra készíti a nézőt, hogy együttérezzen Eszterrel, átérezze, mennyire boldogtalan. A katarzis létrejött. Mikor nem ugyanúgy jön ki az előadásról az ember, mint ahogy bement. A Budapesti Magyar Drámairók Színházának produkciója érvényes könyvadaptációt készített egy kevésbé átbeszélte történelmi helyzetről szóló hiánypótló regényből.

Banka Csilla

„A kényszerek mindig izgalmas dolgokat szülnék”

Interjú Fekete Péterrel, a Fővárosi Nagycirkusz igazgatójával a Kisvárdai Fesztivál cirkuszi sátra kapcsán

Hogyan született meg a sátor ötlete?

Az előadóművészeti ágak, műfajok egymásból merítkeznek – a színház maga olyan műfaj, ahol szinte minden művészeti ág megjelenik a díszlet, a jelmez, a fény, a videó, a tánc, a zene, a szöveg révén. Miért hiányozna ebből a felsorolásból éppen a cirkusz? Hogy lehet az, hogy a cirkuszművészet nem főpartnere a színházművészetnek? – ezt a kérdést tettük fel magunknak évekkkel ezelőtt és ezért hoztunk létre egy, a cirkusz és a színház találkozására alkalmas teret, egy cirkuszi sátrat. Ez a játéktér arra alakult, hogy olyan produciókat lehessen benne létrehozni, amely a cirkusz és a színház mezsgyéjén mozog. Amikor kiderült, hogy a Kisvárdai Fesztiválnak (ami szerintem Közép-Európa talán egyik legizgalmasabb és legérdekesebb fesztiválja) helyproblémája van, mert éppen felújítják a Várszínpadot, akkor azonnal segítséget ajánlottunk. A Magyar Teátrumi Társaságnak van egy sátra, (korábban a békéscsabai Jókai Színházé volt, de már néhány éve nem használták szerk.) amelyet a Fővárosi Nagycirkusz segítségével restauráltunk és olyan állapotba hoztunk, hogy ezt a fesztiválon azokat az előadásokat, amelyek különben a Várszínház színpadán mentek volna, le lehessen játszani.

Tehát akkor a sátor igazából egy kényszermegoldás volt?

Igen, végül is kényszermegoldás, és a kényszerek mindig izgalmas

dolgokat szülnék. Az, hogy most a várnak a színpadát nem lehet használni, adja ezt a lehetőséget, hogy egy különleges térben fognak játszani a színészek, ami nagy kihívás, hiszen más irányba kell játszani, mások az akusztikai viszonyok, más lesz a hőmérséklet. Ugyanakkor egy különleges élmény lesz a nézőnek ilyen térben befogadni az adott előadást.

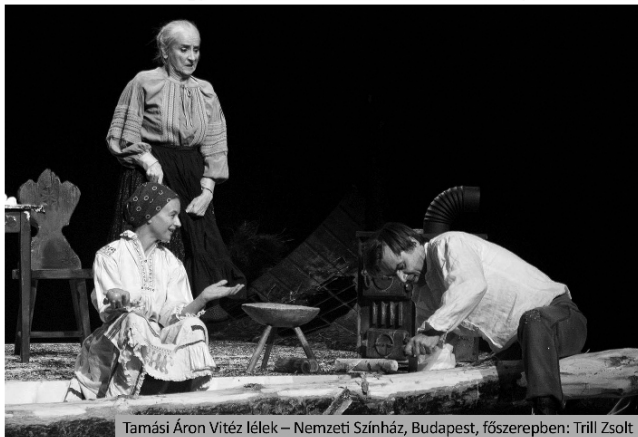
Milyen pluszt kap az a néző, aki részt vesz egy ilyen, cirkuszi sátorban tartott előadáson?

Ugyanúgy, mint a színházba való belépés, a cirkuszba való belépés is ad egy másfajta hangulatot, rögtön elfelejtjük a befizetendő számláinkat, könnyebben rákattan az agyunk a látványra és az előadás befogadásra. A különlegesség az lesz, hogy a néző a prózai színházi előadások mellett cirkuszsínházi előadásokat is meg tud majd nézni. Ilyen például a Rómeó és Júlia, vagy a fesztivál

zárógálája, amelyet a tavalyi gála nagy sikerére való tekintettel idén is a Fővárosi Cirkusz produkciója színesít. Hogy miért hozunk a sátoron kívül előadásokat is Kisvárdára? Fontos szempontunk, hogy határon túlra is eljuttathassuk a cirkuszművészet hírért, és kik tudnának ebben jobban partnerek lenni, mint a határon túli színész-kollégák, akik ha hazamennek, elviszik a hírért, hogy Magyarországon megújulóban a cirkuszművészet, továbbadhatják, hogy Magyarországon mi mit gondolunk a cirkuszművészet megújításáról.

Ez egy win-win helyzet a Fesztivál, a Fővárosi Cirkusz és a néző számára is?

Pontosan, egy együttműködési szerződés, melynek keretében mindenki hozzáadja, amije van, és igyekszik ebből a legtöbbet kivenni, de nem pénzben, nem jegybevételben, hanem üzenetküldésben, ami az alapfeladatunk.

Tamási Áron Vitéz lélek – Nemzeti Színház, Budapest, főszerepben: Trill Zsolt

A Nemzeti Színház díszelőadásával nyílt meg az idei fesztivál

Hivatalosan is megnyitották a Magyar Színházak XXIX. Kisvárdai Fesztiválját. A megnyitó ünnepségen Vidnyánszky Attila, a budapesti Nemzeti Színház igazgatója arról beszélt, Kisvárdá nagyon fontos missziót vállalt fel csaknem harminc évvel ezelőtt, hogy összeöltse, ami egykor szétszakadt. Kiemelte a fesztivál találkozó-jellegét, amit az elmúlt évtizedek alatt is sikerült megőriznie a rendezvénynek, a változó körülmények ellenére. A köszöntők után Tamási Áron Vitéz lélek című darabját a budapesti Nemzeti Színház előadásában, Vidnyánszky Attila rendezésében láthatták a nézők.

Mai program:**11:00 – Örkény István:
TÓTÉK**

A Beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház előadása.
Rendező: Vidnyánszky Attila
Helyszín: Rákóczi Stúdió

18:00 – FEKETE

Az Újvidéki Színház előadása.
Rendező: Žanko Tomić (versenyea.)
Helyszín: Művészetek Háza

21:00 – MAGYAR

A temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház és a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház koprodukciója.
Rendező: Urbán András (versenyea.)
Helyszín: Cirkuszátor

22:00 – RAJTAMMARADT

TÉLIKABÁT - Cseh Tamás emlékest.
A sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház előadása.
Helyszín: Rákóczi Stúdió

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
XXIX. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:

Ungvári Judit

Fotó:

Ilovszky Béla, theater.hu

Nyomdai előkészítés:

Fnor Reklámgrafika Kft.

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhnhaz.hu

A Magyar Színházak
XXIX. Kisvárdai
Fesztiváljának támogatói:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMAKISVÁRDA VÁROS
ÖNKORMÁNYZATANEMZETI
KULTURÁLIS ALAP

Nemzet- Kulturális Alap

Magyar - A temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház
és a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház koprodukciója